

Lisa Gardner
Tot op de bodem

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Ik ben al eens gestorven.

Ik herinner me nu, voor zover ik in staat ben me iets te herinneren, hete, scherpe pijn, gevolgd door verpletterende vermoeidheid. Ik weet nog dat ik wilde gaan liggen. Dat ik wilde dat het allemaal voorbij zou zijn. En dat ik daar niet aan heb toegegeven. Ik heb me verzet, tegen de pijn, tegen de vermoeidheid en tegen het felle, witte licht. Ik heb uit alle macht gevochten om terug te keren naar het land der levenden.

Vanwege Vero. Zij had mij nodig.

Wat heb je gedaan?

Nu ben ik gewichtloos. Ik besef dat dat niet normaal is. Auto's zouden niet gewichtloos moeten zijn. Een dure SUV is niet op vliegen gebouwd. Ik ruik een scherpe, bittere geur. Alcohol. Meer in het bijzonder: whisky. Glenlivet. Ik ben er altijd prat op gegaan dat ik drank van goede kwaliteit drink.

Wat heb je gedaan?

Ik wil gillen. Als je door de lucht vliegt en op het punt staat voor de tweede keer dood te gaan, zou je op zijn minst in staat moeten zijn te gillen. Maar er komt geen geluid uit mijn keel.

Ik staar door de voorruit naar de inktzwarte duisternis en gek genoeg dringt het tot me door dat het regent.

Net als toen...

Wat heb je gedaan?

Het vliegen valt best mee. Het voelt wel lekker, opwindend zelfs. De beperkingen van de zwaartekracht zijn overwonnen, de zorgen van het aardse leven staan ver van me af. Ik zou mijn armen moeten optillen en spreiden om de wachtende dood te omhelzen.

Vero.

Mooie, kleine Vero.

En dan...

Dan neemt de zwaartekracht wraak. Mijn auto is niet langer gewichtloos als hij in aanraking komt met de grond. Een denderende klap. Een echoënde dreun. Mijn lichaam, dat zojuist nog zweefde, wordt als een lappenpop tegen het stuur, het dashboard en de versnellingspook gesmeten. Ik hoor glas breken. Mijn gezicht wordt geplet.

Pijn, brandend, scherp. Gevolgd door loodzware vermoeidheid. Ik wil gaan liggen. Ik wil dit allemaal niet meer.

Vero, denk ik.

En dan: o god, wat heb ik gedaan?

Mijn gezicht is nat. Ik lik aan mijn lippen en proef water, zout, bloed. Langzaam til ik mijn hoofd op. Ik voel een vlammeende steek in mijn slaap. Mijn gezicht vertrekt van de pijn en mijn hoofd knakt weer naar voren, met mijn kin naar mijn borst. Mijn voorhoofd

komt op hard plastic te rusten. Ik merk dat het stuur van mijn auto tegen mijn borst gedrukt zit, terwijl een van mijn benen verdraaid is, met mijn knie onder het verkreukelde dashboard. Ik ben gevallen, denk ik, en kan nu niet opstaan.

Ik hoor een geluid. Iemand lacht. Of jankt. Het is een vreemd geluid. Hoog en aanhoudend, en niet helemaal normaal.

Ik besef dat ik dat geluid zelf voortbreng.

Alles wordt nat. Er komt regen binnen. Of ben ik soms buiten? Ik weet het niet zeker. Whisky. De geur van de alcohol is zo sterk dat ik braakneigingen krijg. Ik besef nu dat mijn bloes ermee doorweekt is. En dan, als mijn ogen moeizaam mijn omgeving opnemen, zie ik om me heen brokken glas; van de gebroken fles.

Ik moet iets doen. Hier weg zien te komen. Om hulp roepen. Iemand bellen.

Mijn hoofd doet verschrikkelijk veel pijn en in plaats van de fluweelzwarte hemel zie ik overal witte lichtjes die exploderen.

Vero.

Eén woord. Het zwelt op in mijn hoofd. Houdt me op mijn plek. Wijst me de weg. Spoort me aan. Vero, Vero, Vero.

Ik kom in beweging. Moeizaam. Het zachte gejammer verandert in een ijselijk gegil als ik probeer achter het stuur vandaan te komen. Mijn auto lijkt op zijn neus

geland te zijn en ik ben half in elkaar gedrukt door het stuur. Ik zit niet rechtop, maar hang schuin naar voren, alsof mijn Audi, toen die op zijn neus was neergekomen, niet in staat was geweest terug te veren. Dat betekent dat ik tweemaal zo hard moet werken om me uit de als een accordeon ingedeukte ruimte tussen de rugleuning van mijn stoel en het stuur uit te wringen.

Airbag. De dikke ballon heeft zich om mijn armen en handen gewikkeld. Ik vervloek het stomme ding. Ik krijs, ik worstel, ik sla woedende wartaal uit. Door mijn zinloze razernij stijgt mijn adrenaline waardoor de verpletterende vermoeidheid verdwijnt maar pijn terugkeert, de snijdende pijn, waar ik niet aan wil denken, niet aan *mág* denken, als ik begin me zijdelings tussen de stoel en het dashboard uit te wurmen. Ik ben buiten adem als ik uiteindelijk dwars op de console tussen de stoelen lig. Gelukkig kan ik mijn benen nog bewegen. En mijn armen.

Mijn hoofd voelt alsof het in brand staat.

Vero.

Rook. Ruik ik rook? Ik raak in paniek. Rook, gekrijs, vlammen. Rook, gekrijs, vlammen.

Vero, Vero, Vero.

Je moet hier weg!

Nee. Ik weet me te beheersen. Geen rook. Dat was de eerste keer. Hoe vaak kun je sterven? Ik weet het niet. In mijn hoofd is alles wazig, de geur van natte aarde,

de hitte van vlammen. Alles apart en toch door elkaar. Ik ga hier sterven. Ik ben al dood. Nee, ik moet nog sterven. Nee, ik ben al dood. De eerste keer, de tweede keer, de derde keer?

Ik weet het niet.

Er staat mij maar één ding voor ogen. Nu net zoals toen. Vero. Ik moet Vero redden.

Achterbank. Ik draai me om. Stoot eerst mijn ene knie en dan de andere. Ik gil. Nee, niks van aantrekken.

Achterbank. Ik moet op de achterbank zien te komen. Ik tast om me heen, lik regen en modder van mijn lippen terwijl nieuwe feiten tot me doordringen. Niet alleen de voorruit is gebroken, maar het schuifraam in het dak ook. Vandaar al die regen die naar binnen komt. Mijn geliefde, gloednieuwe, luxueuze Audi Q5 cross-over-SUV is minstens een halve meter ingekort, misschien wel een meter. De voorkant heeft de grootste schade opgelopen en de voorportieren zijn zo vervormd dat ze niet meer open kunnen. Maar het achterste gedeelte van de auto lijkt min of meer intact.

‘Vero, Vero, Vero.’

Ik besef nu pas dat ik handschoenen aanheb. Of had. Door het glas zijn ze veranderd in bloederige flappen die me hinderen. Met moeite trek ik ze uit en prop ze in mijn broekzak. Zelfs nu ben ik niet in staat ze op de vloer te gooien. Ik kan rommel in mijn auto niet uitstaan. Kón rommel in mijn auto niet uitstaan.

Mijn hoofd doet zo'n pijn. Ik wil me heel klein maken en gaan slapen, slapen, slapen.

Maar dat doe ik niet. Dat mag ik niet. Vero.

Ik dwing mezelf door te gaan, tast in het donker om me heen, rechts, links. Niets. Niemand. Ik blijf zoeken, eerst op de achterbank, dan, bevend, op de vloer. Maar ik voel geen klein lijfje.

Zou ze soms... Zou ze er soms uit geslingerd zijn, toen de auto door de lucht vloog? De auto had geprobeerd te vliegen; misschien had Vero dat ook gedaan.

Kijk eens, mam, ik ben een vliegtuig.

Wat heb ik gedaan, wat heb ik gedaan, wat heb ik gedaan?

Ik moet uit de auto zien te komen. De rest is nu niet belangrijk. Buiten, ergens, in het donker, in de regen en de modder. Vero. Ik moet haar redden.

Op mijn ellebogen werk ik me vanaf de bestuurdersstoel van de ingedeukte auto naar de achterbank. Dan een scherpe draai naar het achterportier. Het wil niet open. Ik rammel aan de deurkruk, die onder het bloed komt te zitten. Ik duw tegen het portier. Ik huil, smeek, schreeuw, maar het geeft niet mee. De schade, of het kinderslot. Verdomme!

Andere uitgang dan. Achterin. De vijfde deur. Ik kruip ernaartoe, langzaam, omdat ik zo misselijk ben vanwege de pijn in mijn hoofd. Ik weet dat ik zo dadelijk zal gaan braken, maar dat is niet belangrijk. Als ik hier

maar wegkom. Ik moet Vero gaan zoeken.

Als het braaksel komt, is het een dunne straal die ruikt naar dure whisky en een lange nacht van spijt.

Ik kruip door de stinkende plas. Eindelijk een meevaller: door de botsing is het achterportier losgeschoten.

Ik duw het omhoog. Als het kruipen te zwaar is geworden voor mijn gekneusde – gebroken? – ribben sleep ik me op mijn ellebogen naar voren en laat me naar buiten glijden. Modder, zacht en nat, breekt mijn val. Ik rol om, hijgend van de pijn en de moeite die elke beweging me kost. En van de hopeloosheid van mijn situatie.

Regen, regen, ga alsjeblieft weg en kom een andere keer terug.

Kijk eens, mam, ik ben een vliegtuig.

De vermoeidheid dreigt me te overmeesteren. Verpletterend, loodzwaar. Ik kan hier gewoon blijven liggen. Er komt wel iemand. Iemand die het ongeluk heeft gezien of de klap heeft gehoord. Een voorbijganger. Of iemand die me mist. Die om me geeft.

Heel even zie ik het gezicht van een man, maar het is verdwenen voordat ik het beeld kan grijpen en vasthouden.

‘Vero,’ fluister ik tegen de regen, de glibberige blubber, de sterreloze hemel.

De geur van rook, denk ik versuft. De hitte van vlam-

men. Nee, dat was de eerste keer. Concentreer je, verdomme. Hou je hoofd erbij.

Ik rol me om en begin aan mijn tocht.

De weg lijkt hoog boven me te zijn. Ik moet door modder, gras, doornstruiken en scherpe stenen om er te komen. Ik hoor geluiden, auto's die langszoeven, als exotische vogels, en ik besef, terwijl ik me centimeter voor centimeter voortsleep, dat die auto's veel te ver weg zijn. Zij zijn boven; ik ben beneden. Ze zullen me niet zien. Ze zullen niet stoppen om me te helpen Vero te zoeken.

Nog een centimeter, twee, drie, vier. Ik hap naar adem als ik tegen een steen stoot. Ik vloek als ik aan een struik blijf haken. Mijn trillende vingers kruipen voort, zoekend, zoekend, zoekend. Terwijl mijn hoofd schreeuwt van de pijn en ik steeds moet stoppen om sliertjes gal uit te braken.

Vero.

En dan: *O, Nicky, wat heb je gedaan?*

Ik hoor dat gejack weer, maar stop niet. Ik wil niet weten dat ik zelf het zielige dier ben dat dit geluid voortbrengt.

Ik weet niet hoelang ik erover doe om door de glibberige modder de helling op te kruipen. Ik weet wel dat ik van top tot teen onder de zwarte blubber zit tegen de tijd dat ik boven ben, en dat het me absoluut niets kan schelen, dat het me zelfs amuseert. Het is

passend, vind ik. Ik zie eruit zoals ik eruit dien te zien.
Als een vrouw die uit haar graf is opgestaan.

Lichtjes. Twee stipjes, die langzaam dichterbij komen.
Ik hijs mezelf overeind tot ik op handen en knieën zit.
Ik moet overeind komen als ik wil dat de bestuurder
van die auto me ziet. En ik kan het, omdat mijn ribben
geen pijn meer doen. Mijn hele lichaam is verdoofd.
Door het gekrijs in mijn hoofd zijn alle circuits over-
belast, waardoor de rest van mijn lichaam ongevoelig
is geworden.

Misschien ben ik al dood. Misschien zien lijken er zo
uit. Ik sleep één voet naar voren en ga rechtop staan.
Piepende remmen. De naderende auto slingert even
als de bestuurder iets te hard op de rem trapt. Op
wonderbaarlijke wijze komt de auto vlak voor mijn
opgeheven hand en mijn bleke, door de regen half
schoongespoelde gezicht tot stilstand.

Een oude man, die erg geschrokken kijkt, is heel even
zichtbaar in het licht van het binnenlampje als hij zijn
portier opendoet. Hij stapt onzeker uit en vraagt:
‘Bent u gewond, mevrouw?’

Ik zeg geen woord.

‘Is er een ongeluk gebeurd? Waar is uw auto? Zal ik de
alarmcentrale voor u bellen?’

Ik zeg geen woord.

Ik denk alleen: Vero.

En opeens weet ik het weer. Ik herinner me alles. Een